

διὰ ψαλιδίου καὶ ἀλείφωμεν δι' ἐλαιωδῶν φαρμάτων.»

ΛΥΩ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ὁ δούξ τοῦ Βεϊμάρ Κάρολος Αὐγουστος, περιδιαβάζων ποτὲ μόνος ἐν τοῖς ἀγροῖς, ἠναγκάσθη ὑπὸ τῆς αἴφνης πεσοῦσης βραχθαίας βροχῆς νὰ καταφύγῃ εἰς τινὰ καλύβην. Ἡ οἰκοδέσποινα, ἥτις κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν κατεσκευάζε βούτυρον, δὲν ἐγνώρισεν αὐτὸν, τῷ ἐπέτρεψεν ὅμως νὰ καταλύσῃ ὅσον ἤθελεν. Ὁ δούξ ἐκάθισεν ἐπὶ ἀνεστραμμένου κοφίνου ὑφ' ὃν ἀνεπαύετο γαλῆ ἀρτίως τεκοῦσα νεογνά, ἐν οἷς ἦτο καὶ ἓν νεκρόν. Ἡ γυνὴ ἐξέρχεται ἐπὶ μικρὸν τῆς καλύβης ἵνα κομίσῃ ξύλα, ὃ δὲ δούξ ἐν τούτοις ἀρπάζει τὸν νεκρὸν γαλιδέα καὶ τὸν ῥίπτει εἰς τὸν πίθον τοῦ βουτύρου. Ἄμα ἔπαυσεν ἡ βροχὴ, ὃ δούξ ἀπῆλθεν ἄγνωστος ὡς εἶχεν εἰσέλθῃ. Μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἐπανῆλθεν ὁ γαληνότατος μετρημεισμένος εἰς τὴν αὐτὴν καλύβην καὶ ἐρωτᾷ τὴν οἰκοδέσποιναν εἰς τί μετεχειρίσθη τὸ βούτυρον ἐν ᾧ βεβαίως εὔρε τὸν γαλιδέα. Ἡ ἀπλοικὴ γυνὴ μετὰ πολλῆς ἀδιαφορίας ἀπεκρίθη· «τὸ ἐπωλήσαμεν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ δουκὸς· αὐτὸς δὲ καὶ οἱ αὐλικοί του τὰ τρώγουσιν ὅλα.»

* * *
Ῥωσικὴ ἐφημερίς, διηγουμένη τὴν κατὰ τὸ φθινόπωρον εἰς θερμότερα κλίματα μετανάσσειν τῶν πτηνῶν, ἀναφέρει τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον: Πολωνὸς εὐπατρίδης, συλλαβῶν ἐν τοῖς ἀγροῖς αὐτοῦ πελαργὸν, τὸν ἀπέλυσε πάλιν ἀφ' οὗ τὸν παρέθηκε λεπτὸν σιδηροῦν περιδέραιον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς Haec ex Polonia (οὗτος ἔρχεται ἐκ Πολωνίας.) Κατὰ τὸ ἔαρ τοῦ προσεχοῦς ἔτους ἐπανῆλθεν ὁ πελαργὸς εἰς τὸν αὐτὸν τόπον φορῶν ἀντὶ τοῦ σιδηροῦ χρυσοῦν περιδέραιον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς India cum donis remittit siconiam Polonis (ἡ Ἰνδικὴ ἀποστέλλει τὸν πελαργὸν τοῖς Πολωνοῖς μετὰ δῶρων). Καθ' ὅλον λοιπὸν τὸν χειμῶνα ὁ πελαργὸς ὠδοιπόρησε διὰ τοῦ ἀέρος ἀπὸ τῆς Πολωνίας εἰς τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὸ ἀνάπαυιν.

Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΔΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωχιού.]

52.

Κατὰ τὰ φαινόμενα, διαφέρουσιν ἀλλήλων τῶν ἀνθρώπων αἱ τύχαι· οὐχ ἦττον ὅμως μεταξὺ εὐτυχημάτων καὶ δυστυχημάτων ὑπάρχει ἀμοιβή τις, ἐξισάζουσα αὐτάς.

53.

Ὅσον μεγάλα καὶ ἀν ὑποτεθῶσι τῆς φύσεως τὰ δῶρα, μόνη αὕτη ἀδυνατεῖ νὰ ἀναδείξῃ ἀνδρα ἥρωα, διότι προσαπαιτεῖται καὶ τῆς τύχης ἡ σύμπραξις.

54.

Ἡ πρὸς τὸν πλοῦτον καταφρόνησις τῶν ἀρ-

χαιῶν φιλοσόφων ἐνδόμυχος τις ἦτον ἐπιθυμία ἐκδικήσεως τῆς ὑπεροχῆς αὐτῶν κατὰ τῶν ἀδικιωδῶν τῆς τύχης. Ἐπὶ τούτῳ δὲ κατεφρόνουν τὰ ἀγαθὰ, ὧν αὕτη αὐτοὺς ἀπεστέρει· τοιουτοτρόπως δὲ ἠσφάλιζον ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν ταπεινώσεων τῆς πτωχείας, καὶ διὰ τῆς πλαγίας ταύτης ὀδοῦ ἐπεδίωκον τὴν φήμην, ἣν δὲν ἠδύναντο νὰ ἀπολαύσωσι διὰ τοῦ πλοῦτου.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

14.

Νεόνυμφος πρὸς φίλον. Τὸ ἠξέυρω, φίλε μου, ὅτι ἡ σύζυγός μου δὲν εἶν' εὐμορφῆ· ἀλλὰ, τί τὰ θέλεις; Ἡ καλλονὴ παρέρχεται.

Ὁ φίλος πρὸς τὸν νεόνυμφον. Ναί· τὸ κακὸν ὅμως εἶνε, ὅτι δὲν παρέρχεται καὶ ἡ ἀσχημία.

15.

Ὁ διδάσκαλος. Μὰ παιδί μου! γίνεται νὰ μὴν ἠμπορῆς ἀκόμη νὰ διαβάσῃς ἐλευθέρως; Ἐγὼ εἰς τὴν ἡλικίαν σου ἀνεγίνωσκα ἀπροσκόπτως.

Ὁ μαθητὴς (κλαυθμυρίζων). Ἴσως θὰ εἴχετε ἄλλον δάσκαλον!

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * * Τὸ φυσικὸν πνεῦμα καὶ ἡ ἐπίδειξις πνεύματος εἶνε πράγματα ὅλως διάφορα. Ὁ φύσει πνευματώδης δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ ἐπιδεικνύῃ πρᾶγμα, τὸ ὁποῖον βλέπει ὅλος ὁ κόσμος,

* * * Προτιμότερον τῆς δόξης εἶνε τὰ ἐν τῷ κρυπτῷ ἄξια αὐτῆς ἔργα.

* * * Γυναῖκα ἐννοοῦσαν ἡμᾶς νομίζομεν τὴν κολακεύουσαν τὴν ἡμετέραν φιλαυτίαν.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

~ Τῆ 5 Νοεμβρίου 1603 ἀνεκαλύφθη καὶ ἐμπαϊώθη ἡ διὰ πυρίτιδος λεγομένη συνωμοσία, δι' ἧς οἱ ἐν Λονδίῳ Καθολικοὶ, τῇ εἰσηγήσει τῶν Ἰησοῦιτῶν καὶ τῇ συνεργίᾳ τοῦ θρησκολήπτου ἀξιωματικοῦ Guy Fawkes, ἐπειράθησαν νὰ ἀνατινάξωσιν εἰς τὸν ἀέρα τὸν βασιλέα Ἰάκωβον Α', τὴν οἰκογένειάν του καὶ τὰς δύο Βουλὰς. Ἐξ ἐκείνου τοῦ χρόνου, ἀνὰ πάσαν 5 νοεμβρίου, οἱ ἀγοραῖοι παῖδες τοῦ Λονδίνου, φοροῦντες προσωπίδας εἰδεχθεστάτας καὶ ἐπὶ ὄνων περιαγόμενοι, σύρουσιν εἰς τὴν κόπρον τὰ ἀνδρῆκελα τῶν τότε ἐνόχων καθολικῶν, κραυγάζουσι λαρυγγηδόν, ὑβρίζουσι τοὺς συνωμώτας, ἀνάπτουσι καθ' ὄδον βεγγαλικά φῶτα, καίουσιν πυροτεχνήματα, ξυλοκοποῦσι δὲ καὶ ἐπὶ τέλους πυροπολοῦσι τὸν Guy Fawkes, ἀλαλάζοντες «No Popery, No Popery» (Κάτω ἡ Παπῶσῃνη) καὶ τὸ ἄσμα «Remember, remember—the fifth of November» (ἐνθυμοῦ, ἐνθυμοῦ τὴν 5 νοεμβρ.) Τὰ ἔργια ταῦτα, ἀπκγορευθέντα ἀπὸ εἰκοσαετίας ἐν τῇ πόλει, τελοῦνται μανιωδέστερον ἐν τοῖς προαστείοις καὶ τοῖς ἀγροῖς.

~ Ἐσχάτως ἐπετράπη παρὰ τῆς γερμανικῆς

κυβερνήσεως ἢ δι' ἀποτεφρώσεως ἐνταφίαισις ἐν Gotha. Εἰδικὸν οἰκοδόμημα ὠκοδομήθη ἐπὶ τούτῳ ἐν τῷ νεκροταφείῳ τῆς πόλεως.

~ ~ ~ Ἐπὶ 1000 ἀνδρῶν ἀναλογοῦσι κατὰ μέσον ὄρον 1022 γυναῖκες ἐν Εὐρώπῃ, 983 ἐν Ἀμερικῇ, 980 ἐν Ἀφρικῇ, 943 ἐν Ἀσίᾳ καὶ 812 ἐν Αὐστραλίᾳ. Ἐν Πορτογαλίᾳ ἀναλογοῦσι 1073 γυναῖκες, ἐν Ἀγγλίᾳ 1058, ἐν Ἑλβετίᾳ 1046, ἐν Γερμανίᾳ 1036, ἐν Δανιμαρκίᾳ 1026, ἐν Αὐστρίᾳ 1024, ἐν Ῥωσίᾳ 1022, ἐν Γαλλίᾳ 1007, ἐν Ἰταλίᾳ 989, ἐν Βελγίῳ 985, ἐν Σερβίᾳ 946, ἐν Ῥωμουνίᾳ 937, ἐν Ἑλλάδι 933. Αἱ πλείοτεραι ἐπομένως γυναῖκες εὐρίσκονται ἐν Πορτογαλίᾳ καὶ αἱ ὀλιγώτεραι ἐν Ἑλλάδι.

~ ~ ~ Κατὰ σημείωσιν τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων, ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐπισκεφθέντων τὴν γαλλικὴν πρωτεύουσαν ξένων χάριν τῆς Παγκοσμίου Ἐκθέσεως, ἀπὸ τῆς 1 μαΐου μέχρι τέλους Σεπτεμβρίου 1878, ἀνήλθεν εἰς 203,157. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τούτου περιλαμβάνονται μόνον οἱ ξένοι οἱ διαμεινάντες ἐν ξενοδοχείῳ, δὲν ἐξηκριώθη δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλθόντων ἐκ τῶν διαφόρων ἐπαρχιῶν τῆς Γαλλίας. Ἐκ τῶν 203,157 ξένων 854 ἦσαν Ἕλληνες. Ἐὰν ὑπολογίσῃ τις ὅτι ἕκαστος τῶν 203,157 ξένων ἐδαπάνησε κατὰ τὴν ἐν Παρισίοις διαμονὴν του φρ. 500 κατὰ μέσον ὄρον, ἐξάγεται ὅτι ἐδαπανήθησαν ὑπὸ τῶν ξένων ὑπὲρ τὰ 101½ ἑκατομμύρια.

~ ~ ~ Τὸ ρόδιον ξύλον τὸ ἐπιζήτητον λίαν εἰς κατασκευὴν ἐπίπλων μάλιστα δὲ κλειδοκυμβάλων, ὅπερ ἐπ' ἐσχάτων ἐμιμήθησαν οἱ λεπτουργοὶ μετὰ μεγίστης ἐπιτυχίας, πόσοι ἄρα γε γινώσκουσι πόθεν ὠνομάσθη οὗτω; Ἀλλὰ καὶ πόσοι ὑπὸ περιεργίας κινούμενοι ἠρώτησαν; Ἰδοὺ τί περὶ τούτου ἀναγινώσκωμεν ἐν τινι τῶν γαλλικῶν ἐφημερίδων· «Τὸ ρόδιον ξύλον ὠνομάσθη οὗτω διότι ὅταν κοπῇ τὸ δένδρον πάντα τὰ περίξ πληροῦνται ὑπὸ δυνατῆς εὐωδίας τοῦ ρόδου. Ὑπάρχουσι δὲ ἐξ περιπόου εἶδη τοιούτων δένδρων ἐν τῇ Μεσημβρινῇ Ἀμερικῇ καὶ ταῖς Ἀντίλλαις. Ἐνίοτε δὲ τὸ δένδρον εἶνε τοσοῦτον παχὺ ὥστε δύναται νὰ κοπῶσιν ἀπ' αὐτοῦ σανίδες τεσσάρων ποδῶν πλάτους ἔχουσαι καὶ δέκα ὕψος. Αἱ σανίδες δ' αὐταὶ κυρίως χρησιμεύουσιν εἰς κατασκευὴν τῶν καλυμμάτων τῶν κλειδοκυμβάλων. Τοσαύτη δὲ κατανάλωσις ἐγένετο, ὥστε τὴν σήμερον ὑπάρχουσι δάση, ἐν οἷς οὐδὲ ἐν ρόδιον δένδρον σώζεται. Ἀλλ' ἡ κυβέρνησις τοῦ Μαδράς, ἐν Ἰνδίᾳ, ἀριστα ποιήσασα προσέβη εἰς φύτευσιν μεγάλων ἐκτάσεων γῆς διὰ δένδρullίων, καὶ οὕτως ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι δὲν θὰ στερηθῇ ἡ λεπτουργικὴ τέχνη ἐν τῶν ἀρίστων ξύλων τῆς. Ἀλλ' ὡς εἶπομεν ἐν ἀρχῇ, ἐπιτυχῶς λίαν ἐμιμήθησαν οἱ τεχνῖται τὸ ρόδιον δένδρον.

~ ~ ~ Μετὰ τὸν πλοίαρχον Βούτον, διαπλεύσαντα τὴν Μάγχνην διὰ τῆς γνωστῆς συσκευῆς του, μετὰ τὸν πλοίαρχον Βέμπ, ὅστις διέπλευσε κο-

λυμῶν τὸ αὐτὸ στενὸν, ἰδοὺ ἔρχεται τρίτος τολμηρὸς ἀποφασίσας νὰ διέλθῃ τὴν Μάγχνην κατὰ τρόπον ἔτι παραδοξότερον. Ὁ ὑπολοχαγὸς Ζούμποβιτς, ἀξιωματικὸς αὐστριακὸς, ὁ ἀπὸ Βιέννης ἐλθὼν εἰς Παρισίους ἐπὶ τῆς φορβάδος του Καραδὸκ, ἐστοιχημάτισεν ὅτι θὰ διαπλεύσῃ τὴν Μάγχνην ἔτριπος διὰ τῆς αὐτῆς φορβάδος, ἥτις νῦν θὰ διαγωνισθῇ πρὸς τοὺς ἰχθύς.

Πρὸς τοῦτο δὲ ὁ Ζούμποβιτς ἐπενόησεν ἐφίππιον, δι' οὗ ὁ ἵππεὺς ἔχων τὰ ἄνω τοῦ σώματος ἀδιάβροχα δύναται νὰ διέλθῃ ποταμὸν ὅσον δήποτε ταχὺν καὶ βαθὺν, ὡς ἀπέδειξε τὸ ἐν τῷ ποταμῷ τοῦ Λονδίνου Ταμέσει γινόμενον κατ' αὐτὰς πείραμα. Μεταξὺ πλήθους θεατῶν πανταχόθεν προσελθόντων ὁ ὑπολοχαγὸς ἐξέκίνησε τὴν πέμπτην ὥραν ἀπὸ τῆς γεφύρας τοῦ Οὐεστμίνστερ καὶ μετὰ δίωρον ἐν τῷ ποταμῷ διαμονὴν ἐξῆλατε παρὰ τὴν προκυμαῖαν Λαίμχάους. Συνίσταται δὲ ἡ ἐφεύρεσις τοῦ Ζούμποβιτς εἰς ἐφίππιον διπλοῦν ἐκ καουτσού, δυνάμενον νὰ πληρωθῇ ἀέρος ἢ νὰ χρησιμεύσῃ εἰς μεταφορὰν τροφῶν. Ὅλη δὲ αὕτη ἡ συσκευὴ ἔχει βάρος ὀκτώ μέχρι δέκα λιτρῶν.

Ἦδη ὑπολείπεται νὰ κούσωμεν αἴφνης ἡμέραν τινα ὅτι ἡ εὐμορφος Καραδὸκ ἀπέπτη εἰς τὸν ἀέρα μετὰ τοῦ κυρίου τῆς ἀμιλλωμένη πρὸς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

Εἰς ἈΝΑΓΝΩΣΤΗΣ.

ΥΓΙΕΙΝΗ

Περὶ ὕπνου.

Οὐχὶ ἀδίκως οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἐθεοποίησαν τὸν ὕπνον, νομίζοντες αὐτὸν ὡς εὐεργέτην ἐπιτρέποντα εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ ἀναπληρῇ τὴν πέρα τοῦ δέοντος κατανάλωσιν τῶν ἰσθῶν τοῦ σώματός του καὶ νὰ ἀποκαθιστᾷ τὴν ἰσορροπίαν τῶν ζωϊκῶν αὐτοῦ δυνάμεων.

Ὁ ἄνθρωπος δὲν δύναται νὰ στερηθῇ ἐκουσίως τοῦ ὕπνου· διότι, ἐὰν εἴτε αἱ ἀσχολίαι του εἴτε ἀσθένειά τις τὸν ἐμποδίσῃ νὰ κοιμηθῇ ἐπὶ τινα χρόνον, μετ' οὐ πολὺ τὸν καταλαμβάνει ἰσχνότης καὶ ὠχρότης, ὁ ἐγκέφαλος αὐτοῦ καὶ τὰ αἰσθητήρια ἀμβλύνονται καὶ τέλος ἀναγκάζεται νὰ κοιμηθῇ.

Οἱ ἀναγκαζόμενοι νὰ ἐργάζωνται τὴν νύκτα κοιμῶνται βεβαίως τὴν ἡμέραν, ἀλλ' ἡ ἀνάπαυσις αὕτη δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν ἀξίαν. Διότι οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι εἶνε συνήθως ὠχροὶ, ἰσχνοὶ, κατεσκληρότεροι καὶ ὑποκείμενοι εὐκολώτερον εἰς διαφόρους ἀσθενείας. Αὕτη ἡ φύσις δὲν μας δίδει τὸ παράδειγμα τῆς ἀναπαύσεως τὴν νύκτα; Ἀπὸ τοῦ ταπεινοτάτου ἄνθους μέχρι τοῦ φοβερωτάτου θηρίου τὰ πάντα κοιμῶνται τὴν νύκτα, καὶ μόνος ὁ πεπαλιτισμένος ἄνθρωπος ἠθέλησε νὰ μεταβάλλῃ τὴν τάξιν ταύτην, ἐπιμένων ὅτι εἶνε προτιμώτερον τὸ νὰ κοιμᾶται τὴν ἡμέραν καὶ νὰ διασκεδάζῃ τὴν νύκτα. Ἀλλὰ καὶ πόσον οἰκτρὰ καὶ ἀθλία εἶνε ἡ ὕψις τῶν νυκτο-